

31. De præcedentia quoque ipsis debita quæri solet. Ad sacrum auditorium in No-

CANONICI REGULARES

QUOAD BENEFICIA CURATA, ETC.

SUMMARIUM.

1. Canonici regulares Lateranenses et Sanctissimi Salvatoris sunt incapaces obtinendi beneficia sæcularia. — 2. Dicti Canonici beneficiati prohibentur a claustris discedere absque indulto apostolico. — 3. Etiam provisi de beneficiis simplicibus jubentur intra claustra manere. — 4. Indulta tamen apostolica facilius ipsis sunt concedenda. — 5. Variæ quæstiones supra num. 1. *Remissive*. — 6. Præfati Canonici a solo Pontifice resignationes, coadjutorias, beneficia simplicia, et pensiones ecclesiasticas obtinere possunt. — 7. De obtinentibus beneficia residentialia, aut parochias sæculares. — 8. Canonici regulares

(1. Canonici regulares Lateranenses, et Sanctissimi Salvatoris incapaces declarantur obtinendi beneficia sæcularia et pensiones ecclesiasticas, et accedendi ad concursus pro Ecclesiis parochialibus et præbendis theologalibus, et pœnitentiariis. Benedict. XIV. tom. I, constit. 133, incip. *Quod inscrutabili* per tot. et signanter § 14.

(2. Dicti Canonici provisi de beneficiis Curatis, aut residentialibus prohibentur e claustris discedere absque indulto apostolico. Idem *ibid.* § 13. (3. Provisi de beneficiis simplicibus aut pensionibus ecclesiasticis, jubentur intra claustra manere, sub penis contra apostatas. Idem *ibid.* (4. Quia tamen regulæ inserviunt laxiori, indulta apostolica facilius ipsis sunt concedenda. Idem *ibid.* § 16.

(5. Quando a patronis præsentari valeant ad Ecclesias curatas, et canonicatus, seu præbendas sæculares assignatur; *ibid.* § 17 et 18. Item quomodo ab ordinariis provideri possint sine concursu; *ibid.* § 29. Item quomodo ad concursus admitti; *ibid.* § 21. Item quomodo provideri de parochia, aut præbenda theologali, vel pœnitentiaria extra concursum; *ibid.* § 23. Item qua ratione eorum Superiores præstare debeant consensum pro hujusmodi provisionibus; *ibid.* § 17.

(6. Præfati Canonici resignationes, coadjutorias, beneficia simplicia, et pensiones ecclesiasticas, a Summo Pontifice duntaxat obtinere possunt. Idem *ibid.* § 24. (7. Obtinentes parochias sæculares, aut beneficia residentialia, non compelluntur habitum religionis gestare, nec socium sui ordinis retinere. Idem *ibid.* § 27. Nec a superioribus regularibus ad claustra revocari possunt. Idem *ibid.* § 26. Ad quæ nihilominus redire coguntur, si parochiam, aut canonicatum resignaverint, vel de ipsis per sententiam privati, aut perpetuo suspensi, et inhabili-

CANONIZATIO SANCTORUM

Vide verb. CULTUS SANCTORUM.

CANTIONES.

Vide verb. ECCLESIA, art. 5, num. 41; verb. LUXURIA, num. 86, 87; verb. PROCESSIO, num. 52.

varien. *Præcedentia*, 11 Decembris 1711, cor. bon. mem. Barbadic.

ordinis Hospitalarii S. Spiritus, ejusdemque ordinis moniales in Hispaniis et Polonia subjiciuntur locorum ordinariis. — 9. Canonici regulares S. Augustini monasterii Ultiensis in Alpibus sæcularizantur, absolvuntur ab omnibus professæ religionis observantiis, excepto voto castitatis. — 10. Canonici regulares Præmonstratenses parochiales Ecclesias, et Vicarias sine apostolica dispensatione obtinere et retinere possunt. — 11. Canonici regulares non sunt capaces beneficii simplicis. — 12. Ad legitime recipiendas parochias laicas requiritur facultas Summi Pontificis. — 13. Nunquam iis rescripta et brevia pro exercendo advocati munere conceduntur.

tati fuerint. Idem *ibid.* § 28. Non vero si Coadjutorem acceperint, aut jubilationem obtinuerint. Idem *ibid.*

(8. Canonici regulares ordinis Hospitalarii S. Spiritus, ejusdemque ordinis moniales in Hispaniis et Polonia existentes, subjiciuntur ordinariis locorum, et eximuntur a jurisdictione præceptoris generalis S. Spiritus in Saxia de urbe. Idem tom. I, constit. 15, incip. *Sæpe Romanorum*.

(9. Canonici Regulares S. Augustini monasterii Ultiensis in Alpibus sæcularizantur, et habiles in posterum possidendi, hæreditandi, et testandi, ac absoluti ab omnibus professæ regulæ observantiis, excepto voto castitatis, ut alii sæculares presbyteri, declarantur. Idem tom. II, constit. 56, incip. *In Sacrosancta*.

(10. Canonici regulares Præmonstratenses parochiales Ecclesias etiam sæculares, et Vicarias obtinere possunt, et retinere sine apostolica dispensatione; sic declaravit idem Pontifex Benedict. XIV, die 5 Septembris 1750, constit. incip. *Oneroso*.

(11. Canonici regulares, quanquam sint capaces beneficii curati, ex textu cap. *Quod Dei timorem, de Statu Monach.*, non sunt tamen beneficii simplicis, ut ex pluribus decretis Sac. Congregat. Concil. firmatur; id. Institut. Eccles. 98, § 2, sicut nec beneficiorum residentialium non parochialium, ut ex sensu multorum canonistarum. *Ibid.* § 3.

(12. Nec possunt parochias laicas recipere cum sola licentia Abbatis Generalis; sed requiritur facultas Summi Pontificis. *Ibid.* § 5.

(13. Canonice regularibus rescripta et brevia pro exercendo advocati munere nunquam conceduntur; quod est conforme can. *Ex parte tua, de postulando*. Idem, *de Synodo Diac.* lib. xii, cap. 10, § 12, nov. edit.

CANTOR.

ARTICULUS EX EDITIONE BARBIELLINIANA.

SUMMARIUM.

1. Cantorum antiquitas. — 2. Ordinatio. — 3. 4. Cur instituti, eorumque varia genera. — 5. 6. Præ-

(1. Cantorum apud veteres sæpe mentio occurrit, ut can. 69, inter apostolicos, apud auctorem *Constitutionum Apostolicarum*, lib. III, c. 2, et Concilii Laodiceni, can. 24.

(2. In Concilio Carthaginiensi IV, can. 10, eorundem ordinatio præscribitur, ibique facultas presbytero conceditur, etiam *absque scientia Episcopi* cantores ordinandi, quæ fortasse peculiaris fuit Ecclesiæ Africanæ praxis.

(3. Cur autem cantorum, qui et *Psaltes*, seu *Psalmistæ* dicti, fuerit ordo institutus, causa fuit veteris psalmodiæ ex populi ad hanc divini cultus partem parum idonei negligentia restituendæ, atque emendandæ necessitas.

(4. Duo cantorum genera habuit, habetque Ecclesia, præcutores, qui *vocem præmittunt in cantu*, inquit S. Isidorus dist. 21, cap. 1, seu præcinentes choro quodammodo præeunt, et *Succentores*, seu chorum, qui *subsequenter canendo respondet*.

(5. Qui Romanis præcensor est a Græcis *ὑποβόλος*, appellatur, seu *monitor, suggestor, inspirator, prænuntiator*; de quo Cotelerius, ad lib. II *Constit. Apostolic.*, cap. 57.

(6. Qui olim responsorium præcinebat, unus duntaxat erat cantor. Priscus hic ritus, cujus Isidorus meminit, *de Eccl. offic.*, 88, vigeat Romæ sæculo IX, uno scilicet cantore responsorium, etiam Graduale Missæ, præcinate; imo et sæculo XII in Ecclesia Mediolanensi apud Beroldum a Muratorio in

CANTUS.

SUMMARIUM.

1. Cantus Gregorianus a fratribus et monialibus ord. minorum S. Francisci de Paula adhiberi præcipitur. — 2. Cantum in divinis laudibus adhibere ritus est vetustissimus. — 3. 4. Non tamen ubique, neque ab omnibus æque receptus fuit. — 5. Mos Orientalium erat ut hymni et psalmi alternatim canerentur. — 6. Quæ disciplina hodie quoque viget in Ecclesia. — 7. Quod etiam S. Carolus Mediolanensis intendit. — 8. Distincte canere quid sit. — 9. Cantus alternis choris in Veteri Testamento. — 10. Christiani cantum a Christo, atque ab Apostolis edocti sunt. — 11. Quadruplex canendi ratio apud Christianos viguit. Primo: Cum Psalmi ab universa Congregatione

(1. Cantus Gregorianus in choro, aliisque functionibus, a fratribus et monialibus ordinis minorum Sancti Francisci de Paula peragendis, adhiberi præcipitur. Bened. XIV, *Constit.* incip. *Romanus Pontifex*.

ADDITIONES NOVISSIMÆ.

(2. Cantum in divinis laudibus adhibere, ritum esse vetustissimum, ab ipsis quoque Christi et Apostolorum exemplo originem trahentem, docet Sanctus Augustinus Epist. 55, ult. edit., c. 28. (3. Nequaquam tamen

centorum nomina, munus, numerus. — 7. Schola cantorum a S. Gregorio M. Romæ constituta. — 8. Ex quibus constaret. — 9. Quandiu viguit.

Antiquitatibus mediæ ævi evulgatum. Posteriori ævo cantores duo in Ecclesia Romana responsorium Graduale modulari cœperunt, ut in cæremoniali Benedicti Canonici videre est. Tom. II *Mus. Ital.* Mabillon., p. 120.

(7. « Scholam Cantorum » S. Gregorius M. teste in ejus Vita Joanne Diacono lib. II, cap. 6, « constituit, eique cum nonnullis prædiis duo habitacula, scilicet alterum sub gradibus basilicæ beati Petri Apostoli, alterum vero sub Lateranensis Patriarchii domibus fabricavit. » In hoc collegium cantorum, Diaconis, multoque magis Presbyteris exclusis (ut ex decreto constat Synodi Romanæ ejusdem S. Gregorii, cap. in *Sancta Romana*, dist. 92) soli Subdiaconi, adscitis clericis inferiorum graduum cooptabantur.

(8. Hujus autem scholæ præcipui cantores (vide Baronium ann. 1057) septem erant Subdiaconi, quorum primus *Primicerius*, vel *Prior Scholæ*, secundus *Secundicerius* dicebatur, tum tertius, et quartus Scholæ, qui et *Archiparaphonista* vocabatur; in eorum autem adjumentum in modulationis officio, *Paraphonistæ*, alique pueri cantores adangebantur.

(9. Celebrem hanc scholam, adhuc XIII Christi sæculo Romæ vigiisse, post Cæsarem Rasponum de *Basilica Lateranensi* lib. II, cap. 4, conjicit Card. Bona *Rer. Liturg.* lib. I, cap. 25. Vide plura apud Card. Thomasium, t. IV et V Oper.

conjunctim canerentur. — 12. Secundo: Cum alternis choris canerentur a Congregatione in duas partes divisa. Tertio: Cum canerentur ab uno, cæteris in silentio audientibus. — 13. Quarto: Cum præcinate cantore succineret populus. — 14. Hinc quadruplex cantus ecclesiasticus, directus, antiphonus, responsorius, et tractus. — 15. Alterni cantus in Oriente auctor Sanctus Ignatius Martyr. — 16. Ut in Occidente S. Ambrosius, non Damasus. — 17. Cantus alius simplex et planus; alius melodicus. — 18. Medius inter utrumque Gregorianus. — 19. Qui paulatim apud omnes Occidentis Ecclesias propagatus fuit; imo et apud monachos.

ubique eodem tempore, neque ab omnibus æque receptum, et probatum fuisse fatendum est. (4. Testis enim est Sanctus Augustinus, lib. IX *Conf.*, cap. 7, suo tempore primum a S. Ambrosio in Ecclesia Mediolanensi institutum fuisse, ut hymni et psalmi canerentur secundum morem Orientalium partium, ne populus mœroris tædio contabesceret. (5. Mos Orientalium erat, ut hymni et psalmi alternatim canerentur. (6. Quæ disciplina ab omni plane ævo probata atque recepta hodie quoque viget in Ecclesia; ita

ut unusquisque psallentium aut recitantium horas canonicas tam publice quam privatim suo muneri satisfaciatur, si quisque alternatim versus psalmodiarum aut hymnorum recitet, licet psalmodiarum nec hymnorum versus ab altero socio, vel choro recitatos privatim repetat. (7. Decantatio distincta divini officii excitamentum est singulare ad devotionem. Quod intendens piissimus Mediolanensium Antistes Sanctus Carolus decrevit, ut « omnes in choro divina officia, ut temporis ratio postularit, alternis vocibus canant, recitent, attenteque audiant; » idque non cursim, non perturbate, non oscitanter, sed leniter, distincte ac studiose faciant. (8. Distincte canere est canere non syncopando, non mutilando, non cursim, non festinanter, non commiscendo verba vel syllabas; faciendū pausam in medio, vel intra utrumque versiculum. Hinc mellifluus pater filiis suis hoc monitum reliquit: « Psalmodiam, inquit, non nimium protrahamus, sed rotunda et viva voce cantemus. Medium et finem versus simul intonemus, et simul dimittamus. Punctum nullus teneat, sed statim dimittat. Post medium bonam pausam faciamus. Nullus ante alios incipere, et nimis currere præsumat, aut post alios pneuma trahere, vel punctum tenere: simul cantemus, simul pausemus, semper auscultando. Quicumque incipit antiphonam, aut psalmum, hymnum, responsorium, Alleluia, unam aut duas partes solus dicat aliis tacentibus; et ab eo loco quo ille dimittit, alii incipiant, non repetentes quod ille jam dixit. Monemus vos, dilectissimi, ut sicut reverenter, ita et alacriter Domino assistatis, non pigri, non somnolenti, non oscitantes, non parcentes vocibus, non præcedentes verba dimidia, non integra transilientes, non fractis, et remissis vocibus muliebri quiddam de nare sonantes, sed virili sonitu et affectu voces sancti Spiritus deponentes. »

ADDITIONES EX EDITIONE BARBIELLINIANA.

(9. Cantum alternis choris in Veteri Testamento adumbratum, et ad seraphicam imitationem fuisse institutum, scribit S. Isidorus Hispalensis, *de Offic.*, lib. 1; Isaiæ enim c. 6, duo Seraphim clamabant alter ad alterum: *Sanctus, Sanctus, Sanctus*; indeque duos choros sibi alterna modulatione concinentes representabant. Nimirum in Veteri Testamento ex Davidica institutione Levitæ in tres choros distributi canebant coram Tabernaculo testimonii: stabant autem juxta ordinem suum in ministerio. Chorus medius Levitarum erat Caathitarum sub cantore Heman; chorus dexter Levitarum Gersonitarum sub cantore Asaph; chorus vero sinister Levitarum Meraritarum sub cantore Ethan (*I Paralip.* vi). Eos autem per choros decantasse, ac sibi invicem respondisse nulli, inquit Ven. Thomasius, *Præf. in Responsor. et Antiphon. R. E.*, p. 21, dubium esse potest.

(10. In nova autem lege Christianos ab ipso Domino, ejusque Apostolis psalmos et

hymnos canendi habuisse documenta, et exempla tam certum est, quam quod certissimum, ut scitissime animadvertit Sanctus Augustinus *ep.* 119. Christus sane, et Apostoli post eucharisticam cœnam *Math.* xxvi, hymnum decantarunt. S. Paulus *Ephes.* v, Cantum ecclesiasticum discrete præcipit: *Loquentes vobismetipsis in psalmis, et hymnis et canticis spiritualibus, cantantes et psallentes.* Hinc Plinius in celebri ad Trajanum epistola refert Christianos in antelucanis conventibus carmen Christo quasi Deo dicere consuevisse. Idipsum Tertullianus testatur *Apolog.*, cap. 39, et l. II, *ad Uxorem* cap. 9, « Sonant, inquit, inter duos psalmi et hymni. »

(11. Non una tamen psalmodiæ ratio apud Christianos viguit. Antiquior ea videtur fuisse, qua psalmi ab universa congregatione conjunctim uno veluti ore cantabantur. Hinc Chrysostomus *hom.* 36, tempora apostolica cum suis comparans, « Olim, inquit, omnes in unum congregati communi voce cantabant; quod et nos hodie facimus. » Augustinus quoque non semel Psalmos conjuncta omnium voce cantatos innuit; quo spectat illud de verb. *Apost.*, serm. 10, « Cantavimus psalmum exhortantes nos invicem una voce, uno corde dicentes: Venite, adoremus. »

(12. Proxima huic cum antiquitate, tum celebritate, et generali usu ratio alternatim psalmos canendi, in duas nimirum partes congregatione divisa. Sed de hac plura infra dicemus. Tertia, quæ communi quadam consuetudine in monasteriis Egypti, Cassiano teste *Institut.* lib. II, cap. 8, usurpabatur. Nempe monachorum singuli singulos per orbem psalmos canebant, reliquis cum silentio audientibus, ad ultimum usque matutini officii psalmum, quem omnes junctim cantabant.

(13. Præter has omnes canendi methodos alia quædam, sæculo præsertim Ecclesiæ quarto, frequentissima erat, quando scilicet unus aliquis (quem *phonascum*, et *præcentorem* appellabant) versus inchoabat, populo se ei in clausula conjungente, atque, ut Latini loquuntur, succinente. Meminit hujus canendi rationis S. Basilius *ep.* 63, *ad Neocæsar.* Sed celeberrimum ejusdem exemplum historia S. Athanasii suppeditat. Cum enim Ecclesia ab Arianis militibus Alexandriae obsideretur, mandavit Athanasius Diacono, ut completa oratione psalmum cantaret, populo autem, ut responderet: *quoniam in sæculum misericordia ejus*: sicque Sanctus Episcopus in media psallentium turba incolumis evasit. Id omnes historici narrant; Theodoretus *lib.* II, cap. 13; Socrates *lib.* II, cap. 11; Sozomenus *lib.* III, cap. 6; atque adeo Athanasius ipse, *Apol.* 2.

(14. Ex hac porro quadruplici canendi ratione quadruplex quoque cantus ecclesiastici genus profluxit, de quo fuse Martenius; cantus nempe *directus*, seu *directaneus*, cum totus simul chorus communiter canit, non alternatim, sed uno veluti ore, unoque concentu, qui *symphonia* dicitur; cantus *anti-*

phonus, cum bifariam, sive in binas classes canentium chorus dispersitius alternis canit: cantus *responsorius*, cum scilicet unus cantor præcinit, chorusque totus illi respondendo succinit; *tractus* tandem, quem unus solus ex primæva institutoris officiorum mente canere deberet, nullo succinente, vel respondente, licet nunc tractus alternantibus choris perperam decantari soleat.

(15. Ad alternum cantum redeo, ut aliquid de ejus antiquitate dicamus. Socrates *lib.* VI, cap. 9, refert, S. Ignatium Antiochenum Episcopum, et Martyrem, cum audisset in mentis suæ excessu Angelos alternis hymnis Sanctissimam Trinitatem collaudantes, psallendi formam in ea visione expressam Antiochenæ Ecclesiæ suæ tradidisse, quæ deinde in varias Ecclesias priorum Episcoporum studio insinuata ab omnibus Catholicis est recepta. Henricus Valesius, cum apud Theodoretum *lib.* II, cap. 24, legisset, hanc canendi alternatim psalmos rationem in Antiochenam Ecclesiam a Flaviano et Diodoro, imperante Constantio, introductam, Socratem hic errore lapsum putavit. Verum plerique utrumque historicum conciliari facile posse existimant. Nimirum alii cum Thomasio Socratem de hymnis in usum Ecclesiæ compositis, Theodoretum vero de Psalmis Davidicis intelligunt. Sunt alii qui hanc consuetudinem velint ab Ignatio primum ceptam, a Paulo Samosateno fuisse intermissam, ac deinde a Flaviano et Diodoro restitutam, a qua sententia non abhorret Azevedo. Sed Binghamio *lib.* XIV, c. 1, § 11, ejusque exscriptori Selvaggio *Antiq. Christ.*, lib. II, c. 10, § 2, num. 6, potior videtur, neque immerito, Pagii ad ann. 400, n. 12, conjectura, Diodorum et Flavianum tantum hanc rationem canendi psalmos lingua Græca Antiochiæ introduxisse, cura jam pridem antea lingua Syriaca ita cani consuevisset, id discrete testante Theodoro Mopsuesteno apud Nicetam. *Thesaur. Orthodox. fidei* lib. V, cap. 30.

(16. Ut ut est, primus in Mediolanensem Ecclesiam, ad Orientalium imitationem, alternum cantum S. Ambrosius an. circiter 386 introduxit, ad levandum populi tædium, qui furenti persecutione Justinæ Augustæ ab Arianis excitata, noctes integras in templo transigebat. Testem habemus omni exceptione majorem S. Augustinus *lib.* IX *Confess.* cap. 7, cui concinit Paulinus in ejusdem Ambrosii Vita. A Mediolanensi porro Ecclesia ad cæteras Occidentis Ecclesias mos iste brevi pervasit, ut iidem nos docent. In nullis tamen Ecclesiis paulo serius receptus fuit, ut in Avenionensi et Arelatensi Ecclesiis, quarum illa solum sub Agricolo, hæc sub Cæsario alternum Cantum suscepit. Vide Coustant. *tom. I Epist. Roman. Pont.* col. 7, seq., ubi etiam eos egregie refellit, qui hujusmodi cantum a Damaso aut invecum, aut saltem confirmatum aiunt.

(17. Quod ad vocem, sive pronuntiationem in canendo attinet, duplicis erat generis cantus; planus et simplex alter, alter melodicus. Planus et simplex cantus cum

modico et grato flexu vocis, aptoque pronuntiantium sono fiebat, non multum discrepans. Hæc canendi ratio Alexandriae tempore S. Athanasii obtinuit. Sanctus certe Augustinus sæpe sibi dictum de Athanasio meminit *Conf.* lib. X, cap. 33, « quod tam modico flexu vocis faceret sonare lectorem psalmos, ut pronuntiantium vicinior esset quam canentium. » Et hanc communem Ecclesiarum quoque Africanarum rationem fuisse, ut quæ tardioribus populi Africani mentibus gratissima foret, idem Augustinus innuere videtur *ad Januar.* ep. 119, cap. 18. Melodicus alter cantus ad majorem efficiendam suavitatem Orientalibus cæteris in usu fuit, atque inde ab Ambrosio in Ecclesiam suam traductus. Testatur hoc Augustinus, qui *Conf.* lib. X, cap. 33, Ambrosium alloquens ait: « Verumtamen cum reminiscor lacrymas meas, quas fudi ad cantus Ecclesiæ tuæ in primordiis recuperatæ fidei meæ, et nunc ipse commoveor, non cantu, sed rebus quæ cantantur: cum liquida voce et convenientissima modulatione, magnam instituti hujus utilitatem rursus agnosco... ut per oblectamenta aurium infirmior animus in affectum pietatis assurgat. »

(18. Cujusmodi cantus fuerit Romæ ante Magnum Gregorium, incompertum fuit, ut recte Joannes Bona. Gregorius porro cantum instituit, qui ab ipso ejus auctore *Gregorianus* passim dictus est, medium quodammodo inter simplicitatem Alexandrinam et suaviorem Orientalium melodiam. Ad vocum flexiones, exaltationes, et depressiones in cantu Gregoriano designandas variis notis veteres uti sunt, de quibus Rodata in pererudito commentario *de Anno jubileo, de Cultu templorum, de Cantu, et Musica ecclesiastica* in Benedicti XIV epistolam encyclicam. Galli, Germani, Angli, alique Occidentis populi Gregorianum cantum certatim amplexi sunt, solis exceptis Hibernis, qui usque ad S. Malachiam Dunensis Episcopi, aut Henrici II Regis ætatem Romanum ecclesiasticum cantum ignorarunt.

(19. S. Benedictus diversum a Romana Ecclesia psallendi ritum suis alumnis tradiderat, « ut, inquit Angelus de Nuce apud Le Cointe *Annal. Francor.* tom. VI, ad ann. 789, num. 140, *monachi a clericis non solum conversatione, sed etiam publicarum orationum modo distinguerentur*: » quod ipsum de monachis S. Columbani idem auctor statuit. Verum vel hinc discere poterat, commentum esse nulla veri specie commendandum, quod ex suo Constantino Cajetano tradidit, Monachos nempe a S. Benedicto Romam missos Pontificis jussu, ut clericos cantum docerent. Monasterium Casinense Gregorianum cantum sæculo tandem XI, recepit, Ambrosiano, quem antea observaverat, Stephani IX, jussione abolito, quod Romanus *magis dulcis et ordinatus esset*, Mabillonio teste *Annal. Bened.*, tom. IV, ad ann. 1057, quo Stephanus ex illius cenobii Abbate creatus est Pontifex; num. 2. Vide supra CANTOR.